

Til § 13.

Af Winther:

Ny Post tilføies efter Nr 1 saalydende:

Bidrag til Erstatning for det Tab, der er paaført „de mindre Landeieendomsbefidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele, stiftet 1855“ ved den „Elbekgaarden“ paa Nørring Mark i Aarhus Amt den 5te Juni 1875 overgaaede Ildbrand. . . . . 5,000 Kroner.“

Af S. Kruse:

Efter Nr. 1 tilføies som nye Poster:

2.	Til Gaardeier Niels Thomsen i Sønderfarup, som ved en ondartet smitsom Sygdom mistede hele sin Kreaturbesætning m. m.	3,000 Kr.
3.	Til Gaardeier Niels Jensen i Villebøll, som paa Grund af Forbud imod Kvægpests Indførelse i Landet, blev forbudt at komme med sine Kreaturer til sine hinfedes Brændsen beliggende Jorder	200 Kr.
4.	Til Gaardeier Joh. P. Nissen, sammesteds og under samme Forhold.	300 Kr.

Som første Udsnit fattes under Forhandling §§ 2, 5, 11 og 13 af Lovforslaget Finantsministeriet vedkommende, (se Tillæg A, Sp. 1659—1662 og 1667—70) med de dertil hørende Endringsforslag under Nr. 1, 6, 7, 25, 26, 29 og 30 (se Tillæg B. Sp. 667—70 og 673—74, jfr. sammesteds Sp. 635—42, Nr. 1 og 8—9, og Sp. 659—662, Nr. 32—34 og 37—38.)

Ordføreren (Lauber): Udvalget har ikke stillet noget Endringsforslag med Hensyn til de Dele af Tillægsbevillingsloven, som nu ere satte under Forhandling. Der er kun af et Mindretal i Udvalget fremsat et Forslag, som findes under Nr. 30 blandt Endringsforslagene, og hvortil Betenkningens Nr. 38 henviser. Jeg finder mig ikke foranlediget til at udtale mig nærmere om de nu foreliggende Punkter, og skal navnlig med Hensyn til det sidstnævnte Forslag afvente, hvad der maatte fremkomme fra det ærede Mindretals Side.

Th. Nielsen: Det er med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 30 til § 13, der angaar Dyrtilstillæg til Invaliderne, jeg agter at sige et Par Ord. Mit Navn findes ikke blandt dem, der have været med til at gjøre denne Indstilling; men det hidrører fra en Forglemmelse fra min Side, og altsaa maa jeg betragtes som Medforslagsstiller af det nævnte Endringsforslag. Jeg kan nemlig ikke Andet end anse det for rigtigt, at Invaliderne faae det Tillæg, som de gik glip af i 1874—75 blot derved, at Lovforslaget kom saa sildigt til Landsathinget, at der ikke var Medlemmer nok. Nu ser jeg vel, at Fler-tallet henviser til, at det saa at sige ogsaa var ved et Tilfælde, at Embedsmændene heller ikke i det nævnte Aar fik deres Tillæg; men jeg mener ikke, at Invaliderne ganske kunne sammenstilles med Embedsmændene. Man maa ikke glemme, at

alle disse Folk have været udfommanderede til at deltage i Krigstjenesten, mange af dem leve i meget trange Kaar, og der er endnu flere Grunde, som kunne anføres til deres Fordel; jeg skal saaledes nævne den Lidelse, de stadig ere underkastede paa Grund af de Saar, de have faaet. Det forekommer mig altsaa nok, at de paagældende Indvilder kunne have Krav paa at imødekømmes fra Statens Side, og jeg skal derfor anbefale, at de faae dette lille Tillæg, som de have ansøgt om, nemlig for 1874—75. Jeg haaber, at den velvillige Stemning, som her flere Gange har givet sig tilkende lige overfor Invaliderne, og som jeg er forvisset om ogsaa fremdeles er tilstede, vil give sig Udtryk idag derved, at man vedtager det nævnte Endringsforslag, skjøndt det er stillet af et Mindretal og ikke af et Flertal.

Finantsministeren (Estrup): Jeg skal ikke opholde det ærede Thing ved at omtale de Endringsforslag, som ere stillede af mig og tiltraadte af Udvalget. Det er altsaa kun Endringsforslaget under Nr. 30, der er stillet af Mindretallet i Udvalget, som kan foranledige mig til at gjøre en kort Bemærkning. Det er den, at jeg vel kan erkjende, at det kunde have været billigt i 1874—75 at give Invaliderne et Dyrtilstillæg, lige saa rift som det ogsaa havde været billigt dengang at have givet Embeds- og Bestillingsmændene et saadant; men noget ganske Andet er det, naar man nu vil give Bestemmelser fra ifjor tilbagevirkende Kraft, dette maa jeg meget bestemt fraraade. Jeg ser ikke ret, hvorfor man saa skulde blive staaende netop ved dette enkelte Aar, man vilde da lige saa godt kunne gaa længere tilbage; thi Dyrtilstillæget har ubetinget været længere end fra 1874. Jeg tror, at det vilde være rigtigt at blive staaende ved en Befragelse over, at man ikke dengang kom til at give Dyrtilstillæg saavel til Invaliderne som til Em-